

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. Пловдив, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Славка Г. Димитрова

Членове: Силвия Ал. Цанкова
Екатерина Ст. Роглекова

при участието на секретаря **ВИОЛИНА ИВ. ШИВАЧЕВА**
в присъствието на прокурора **Иван Л. Илевски**
като разгледа докладваното от **Екатерина Ст. Роглекова** Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20235300600401 по описа за 2023
година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивен протест и допълнителен такъв, против Присъда от 30.11.2022г. по НОХД № 5993/2022г. по описа на Районен съд гр. Пловдив, като същата се приема за неправилна в частта ѝ относно наложеното наказание, възприето за несправедливо и се желае нейното изменение чрез увеличаване на наказанието „Лишаване от свобода“ до размер от четири години, което да се изтърпи при първоначален общ режим.

По делото е постъпило и възражение от адв. М. Н. – защитник на подс. М., с което се моли подадения въззивен протест да се остави без уважение.

Пред въззивния съд представителят на Окръжна прокуратура поддържа въззивния протест по подробни доводи, изложени в съдебно заседание.

Защитникът на подс. М. – адв. Н. излага доводи за правилност на първоинстанционната присъда, моли същата да бъде потвърдена, а протеста

на РП – Пловдив да бъде оставен без уважение като неоснователен.

Подс. М. поддържа изложеното от защитника му. В последната си дума моли присъдата да бъде потвърдена.

Пловдивският окръжен съд, като анализира доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, направеното възражение във въззивната жалба и допълнението към нея, изразеното от страните пред настоящата инстанция и след като провери атакувания съдебен акт изцяло, съобразно правомощията и задълженията си по чл. 313 и 314 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

С атакуваната присъда съдът е признал подсъдимия А. Г. М. с ЕГН: *****, за ВИНОВЕН в това, че на 24.02.2022г. в гр. П. противозаконно е отнел чуждо моторно превозно средство, а именно: лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег.№ *** на стойност 8619 лева, собственост на Л.С.С., родена на *** г. от гр. П., от владението на З.Ж.М., роден на *** г., без негово съгласие, с намерение да го ползва, като е последвала повреда на превозното средство, чиято стойност възлиза на 6895 лева, като моторното превозно средство е оставено без надзор в гр. Пловдив, на ул. „***“ в района на №18, като деянието е извършено в пияно състояние- деецът управлявал лекия автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег. № *** с концентрация па алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,60 на хиляда установено по надлежния ред – с техническо средство „Алко тест дрегер 7510“ с фабричен номер ARNA – 0177, както и отнемането на моторното превозно средство е извършено при условията на чл. 195, ал. 1, т. 4, предл. 2-ро от НК – чрез използване на техническо средство оригинален контактен ключ за същото моторно превозно средство, поради което и на основание чл. 346, ал.2, т.1, предл. 1-во и 2-ро, т.2, предл. 1-во и т.3, вр. ал.1, вр. чл. 195, ал. 1, т.4, предл. 2-ро от НК, във вр. чл.54 от НК го е осъдил на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, като на осн. чл. 58А, ал. 1 от НК е намалил така определеното наказание с една трета или същото е определено на ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЕДНА ГОДИНА И ЧЕТИРИ МЕСЕЦА.

Постановено е на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС така наложеното на подсъдимия А. Г. М. наказание от ЕДНА ГОДИНА И ЧЕТИРИ МЕСЕЦА „ЛИШАВАНЕ от СВОБОДА“ да се изтърпи при първоначален

„ОБЩ РЕЖИМ“ и на основание чл. 59, ал. 1, т. 1 от НК е приспаднато времето, през което подс. А. Г. М. е бил задържан по ЗМВР и НПК.

Съдът е осъдил подсъдимия да заплати и направените по делото разноси и се е произнесъл по приложените по делото веществени доказателства.

Съдебното производство пред РС – Пловдив е проведено при условията на гл. 27 от НПК, в хипотезата на чл.371, т.2 във вр. с чл. 372, ал.4 от НПК и решаващият съд правилно е възприел следната фактология, изложена от прокурора в обстоятелствената част на обвинителния акт:

А. Г. М. е роден на *** г. в гр. П., живущ в гр. П., на ул. ***, б., български гражданин, с начално образование, безработен, неженен, осъждан, с ЕГН: *****

На 24.02.2022 г. подсъдимият М. се намирал в двора на бистро „Мераклии“, находящо се в гр. Пловдив, ул. „Вратцата“ № 14 заедно с неговите познати – св. К.Ч. и св. Т.К., където изчиствали изгорени и непотребни вещи, които били останали вследствие от настъпил пожар, при който заведението изгоряло. Около 17:30 часа на 24.02.2022 г. тримата приключили с изнасянето на отпадъците и седнали на маса да се почерпят. М. пил уиски (около триста грама), както и бира в рамките на около час и вследствие освободените задръжки решил, че ще отиде до автомивката стопанисвана от фирма „В.К.“ ЕООД- гр. Пловдив, находяща се в близост- ул. „***“ № 5, където преди време работел. Намерението на подсъдимия било да вземе 20-30 лева, които според него собственика на автомивката /св. З.М./ му дължал. М. знаел ,че ключове , парите от оборота на автомивката и други вещи, се съхранявали в малко шкафче с чекмедже, намиращо се под навес в базата на „В.К.“ ЕООД- гр. Пловдив в гр. Пловдив, ул. „***“№5. Пристигайки на място подс. М. видял, че бившият му шеф З.М. е паркирал управлявания от него лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег.№***, собственост на св. Л.С.С., родена на *** г. от гр. П., в гр. Пловдив в района на ул. „***“№5. Подсъдимият отишъл под навеса в базата на „В.К.“ ЕООД- гр. Пловдив , отворил чекмеджето на малкото шкафче и тъй като не открил пари, взел оригиналния контактен ключ за лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег.№ ***. Предвид данните от самия подсъдим за поетото количество алкохол същият, решил противозаконно, без знанието и съгласието на собственика - св. Л.С.С. а и на ползвателя - св. З.М., да го отнеме и да го

покара известно време. С помощта на оригиналния контактен ключ М. отключил автомобила, седнал на шофьорската седалка и привел двигателя на автомобила в работещо състояние. Въпреки че бил неспособен водач на МПС и бил употребил алкохол, подсъдимият привел автомобила в движение, като пресякъл по ширина (напречно) пътното платно в посока към района на ул. „***“ №18 в гр. Пловдив, т.е. от западното към източното платно за движение. При подкарването на автомобила М. подал рязко газ и предприел десен завой, посока юг, но поради неопитността си, употребеното количество алкохол и рязко подадената газ, автомобилът ускорил бързо за кратко време, подсъдимият не успял могъл да го овладее и с предната му част ударил в лявата странична част паркиран срещуположно в дясната пътна лента на източното платно за движение, успоредно на тротоара в района на ул. „***“ №18 товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“ с рег. №*** като му нанесъл материални щети. След това подсъдимият превключил на задна скорост, придвижил малко назад автомобила по ширината на пътното платно и се опитал да завие наляво, но отново поради неопитността си, малката дистанция и рязкото подаване на газ, не могъл да успешно да завърши започнатата от него маневра „ляв завой“ и ударил с предната част на управлявания от него лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег. №*** паркирания настреща му - лек автомобил марка и модел „Ауди А3“ с рег. №***, като и на него нанесъл материални щети в лявата странична част. Посоченият лек автомобил марка и модел „Ауди А3“ с рег. №*** бил паркиран в дясната пътна лента на източното платно за движение, успоредно на тротоара в района на ул. „***“ №18 гр. Пловдив, пред товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“ с рег. №***. След сблъсъка подс. М. отново превключил на задна скорост, отново последвало рязко подаване на газ, при което последвала маневра назад по ширината на пътното платно в посока изток-запад, при която ударил със задната дясна част на управлявания от него лек автомобил лявата странична част на паркирания зад него на ул. „***“ №5, товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“ с рег. №R***, при което му причинил материални щети. След още една неуспешна маневра в посока напред и наляво, т.е. в посока север лекият автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег. №*** продължил за кратко движението си в желаната от водача посока, но предвид трите последователни удари върху този лек автомобил и настъпилите повреди по него, превозното средство изгаснало и преустановило движението си в района на гр. Пловдив по ул.

„***“№18. Трите последователни ПТП-та били възприети лично от свидетелките Б.Ч.а и К.К., а малко по-късно в района на ПТП-тата минал и познат на З.М., който от своя страна веднага му позвънил като го уведомил, че в близост до автомивката му имало автомобил със същата марка и модел като неговия, който бил ударен. Св. М. веднага отишъл до стопанисваната от неговата фирма автомивка, след което посетил мястото на ПТП и видял повредите по лекия автомобил, а малко след това самият подсъдим му се обадил по телефона на като му обяснил ситуацията с думите: „Батко, извинявай, направих голяма беля!“. Проведеният между подс. М. и св. М. разговор бил възприет и от вече пристигналите на място *** от *** РУ при ОД МВР - Пловдив - св. П.П. и С.У.. От своя страна св. Учорджиев, използвайки мобилния телефон на св. М., обяснил на М., че следва да се яви за снемане на обяснения, като подсъдимият обяснил, че щял да излезе на автомивка „Виолетка“ на ул. „Ландос“ – гр. Пловдив, но при извършения от полицаите обход на района, М. не бил забелязан. Точният адрес на подсъдимия бил установен и полицаите провели разговор с него, при което служителите на реда усетили, че М. лъхал на алкохол и го попитали дали е пил, при което той чистосърдечно им признал, че е пил бира и ракия. Подсъдимият бил отведен в 06 РУ при ОД МВР- Пловдив, където бил тестван за наличие на алкохол в кръвта с “Алкотест дрегер 7510” с фабр. № ARNA-0177, който отчел 1,60 алкохол в кръвта му. Бил му издаден талон за медицинско изследване с бл. №122826/24.02.2022 г., но пред дежурен лекар в „УМБАЛ Св. Георги“- гр. Пловдив М. отказал да даде кръв за изследване, след което бил задържан за 24 часа по реда на чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР със Заповед за задържане №3389зз-39/24.02.2022 г. по описа на 06 РУ при ОД МВР- Пловдив. В хода на досъдебното производство е била назначена автооценъчна експертиза, която посочва, че справедливата пазарна цена на лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег.№ *** към датата на осъществяване от страна на М. на процесното деяние- 24.02.2022 г., възлиза на 8619 лева, отделно причинените от подсъдимия щети по него към дата 24.02.2022 г., възлизат на 6895 лева. Относно другите пострадали МПС, експертът в заключението си посочва, че справедливата пазарна цена на лек автомобил марка и модел „Ауди А3“ с рег.№ *** към датата на процесното деяние- 24.02.2022 г. е 4940 лева, а нанесените по него щети към датата на деянието се оценяват на 885,20 лева. Справедливата пазарна цена на автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“ с рег. № *** към датата на

процесното деяние- 24.02.2022 г. е 18385 лева, а причинените му щети възлизат на 1289,45 лева. Справедливата пазарна цена на товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“ с рег.№Р*** към датата на деянието, осъществено от подс. М. е 8741 лева, а стойността на щетите по товарения автомобил възлизат 2282,80 лева. Според изготвената АОЕ общата стойност на нанесените щети на лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег.№***, лек автомобил марка и модел „Ауди А3“ с рег.№***, лек автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“ с рег. №*** и товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“ с рег.№Р*** към инкриминираната дата - 24.02.2022 г. възлизат общо на 11352,45 лева. В хода на досъдебното производство е изготвена и автотехническа експертиза, която категорично установява местата на настъпване на ударите по дължина и широчина на платното за движение между л.а. „БМВ Х 5", с рег. № *** и товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“, с рег. № *** , между л.а. „БМВ Х 5", с рег. № *** и лек автомобил марка и модел „Ауди А 3", с рег. № *** , между л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** и товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“, с рег. № Р***. Същата експертиза установява и скоростта на движение на автомобилите участници в ПТП преди и по време на настъпване на произшествието, както следва: между л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** и товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“, с рег. № *** скоростта на движение на л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** , преди настъпване на произшествието и в момента на самия удар е била около 28,73км/ч., а скоростта на движение на товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“, с рег. № *** , е била 0 км/ч.; между л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** и лек автомобил марка и модел „Ауди А3“, с рег. № *** средната скорост на движение на л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** преди настъпване на произшествието е била около 9,94км/ч., а скоростта на движение на лек автомобил марка и модел „Ауди А 3“, с рег. № *** , е била 0 км/ч.; между л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** и товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“, с рег. № Р***, средната скорост на движение на л.а. „БМВ Х 5“, с рег. № *** , преди настъпване на произшествието, е била около 5,94км/ч, а скоростта на движение на товарен автомобил марка и модел Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“, с рег. № *** , е била 0 км/ч. От същата тази експертиза безспорно се установява, че водачът на л.а. „БМВ Х5“, с рег. № *** , - подсъдимият А. М., не е имал възможност да предотврати произшествието чрез безопасно екстрено спиране, като такава възможност би

имал ако бе извършил предприетите маневри внимателно, без да допуска удари в паркираните автомобили. Установява се също така, че скоростта на движение на л.а. „БМВ Х5“, с рег. № ***, управляван от подсъдимия, не е била технически съобразена, и като причина от техническа гледна точка за настъпилото ПТП са неправилните действия на водача на водача на л.а. „БМВ Х5“ с рег. № ***, /подс. М./, който е извършил маневрите завои на дясно, движение на заден ход, завои на ляво по платното за движение, небезопасно, като не е бил внимателен и е допуснал безпричинни удари с паркираните в близост МПС. Обсъжданата по-горе експертиза заключава, че от техническа гледна точка, най-вероятния механизъм за настъпване на автотранспортното произшествие, е факта, че на 24.02.2022г., около 18:15 часа, неправоподобният водач, А. Г. М., се е качил в паркиран на автомивката на ул. „***“, срещу № 18, лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“, с рег. № ***, собственост на Л.С.С. и потеглил, като управлявал автомобила след употреба на алкохол (съгласно извършено изследване с техническо средство 1,60 промила), също така без да притежава СУМПС, т.е. явява се неправоподобен водач. При така установената употреба на алкохол с концентрация над допустимата подсъдимият М., не е имал право да управлява автомобила. При тръгването е предприел първоначално завои на дясно, напуснал лентата си за движение и навлязал в насрещната пътна лента с настъпване на удар в паркирания в нея товарен автомобил марка и модел „ДАФ ФА ЛФ 45“, с рег. № ***, като ударът е настъпил в предната лява част на лекия автомобил и в задната лява част на кабината на товарния автомобил. След това подс. М. със същия лек автомобил марка и модел „БМВ Х 5“, с рег. № ***, предприел движение на заден ход и след това маневра завои на ляво, като при предприетата маневра завои на ляво л.а. „БМВ Х5“, с рег. № ***, навлязал в крайната източна част на лентата за движение и се е ударил в паркирания там лек автомобил марка и модел „Ауди 3“, с рег. № ***, като ударът е настъпил в предната част на л.а. „БМВ Х5“, с рег. № *** и в лявата странична част на лек автомобил марка и модел „Ауди 3“, с рег. №***. Тъй като М. отново предприел движение на заден ход, се е ударил в паркирания в западната пътна лента товарен автомобил марка и модел „Мерцедес Спринтер 213 ЦДИ“, с рег. № ***, като ударът настъпил в дясната задна странична част на лекия автомобил и в лявата странична част на товарния автомобил.

Въззивният съд счита, че правилно първия съд е приел за установена описаната фактическа обстановка. В конкретния случай, фактическите

обстоятелства са изяснени въз основа на събраните в хода на досъдебното производство по предвидения процесуален ред доказателства по делото. Районният съд е направил обоснования извод, че същите подкрепят направеното признание от подсъдимия по фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. След като подсъдимият се е възползвал от предоставената правна възможност на чл. 371, т. 2 от НПК да избере диференцираната процедура на съкратеното съдебно следствие, решаващият съд следвайки своите компетенции предоставени му от чл. 372, ал. 4 от НПК е констатирал, че направените самопризнания се подкрепят от събраните в досъдебното производство доказателства и с определението си е обявил, че няма да събира доказателства за фактите изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и на тяхна база е постановил присъдата.

Всички кредитирани доказателствени материали – разпитите на свидетелите; заключението по назначените СТЕ, АТЕ и АОЕ, справка съдимост, както и от всички останали писмени доказателства по делото са безпротиворечиви, взаимно допълващи се в логична връзка и последователност едно спрямо друго и обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност, установяват по безспорен начин фактите относно авторството, времето, мястото и механизма на извършване на деянията от подсъдимия.

При правилно изяснена фактическа обстановка, районният съд е направил обосновани правни изводи, че с действията си подсъдимият М. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 346, ал.2, т.1, предл. 1-во и 2-ро, т.2, предл. 1-во и т.3 вр. ал.1 вр. чл. 195, ал.1, т.4, предл. 2-ро от НК.

Законосъобразно първоинстанционния съд е приел, че от обективна страна подс. М. на 24.02.2022 г., в гр. Пловдив, противозаконно отнел чуждо моторно превозно средство - лек автомобил марка и модел „БМВ Х5“ с рег. №*** на стойност 8619 лева, собственост на Л.С.С. от гр. Пловдив, от владението на З.Ж.М., без негово съгласие /тъй като липсва изрично волеизявление в тази насока/, като е последвала повреда на превозното средство, чиято стойност възлиза на 6895 лева, като МПС-то е оставено без надзор в гр. Пловдив, на ул. „***“ в района на №18, а деянието е било извършено в пияно състояние, тъй като М. е управлявал посочения по-горе лек автомобил с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,60 на хиляда (промила), установено по надлежния ред - техническо

средство „Алкотест дрегер 7510“ с фабр.№ ARNA-0177, както и че отнемането на моторното превозно средство е извършено при условията на чл. 195, ал.1, т.4, предл. 2-ро от НК- чрез използване на техническо средство - оригинален контактен ключ за същото МПС.

Направените изводи относно признаците на престъплението са правилни, логични и се подкрепят от събраните доказателства, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Неправилен е извода на първоинстанционния съд относно субективната страна на престъплението, а именно, че престъплението било извършено от подс. М. при форма на вината – евентуален умисъл. За да мотивира този си извод, първия съд е приел, че по делото не били събрани достатъчно доказателства, сочещи на предварително очертан в съзнанието на подсъдимия план относно отнемането и евентуално по-нататъшното ползване на превозното средство. Решението за вземането на ключовете било възникнало едва след като установил, че в шкафа на автомивката няма пари, които смятал, че му се дължат от св. М. и пожелал да се удовлетвори по друг начин, като намерил ключовете за автомобила, за който знаел, че се ползва от посочения свидетел и това го подтикнало да го отнеме.

Тези изводи не се споделят от въззивния съд, тъй като престъплението по чл. 346 от НК може да бъде осъществено само с пряк умисъл. Законодателят е посочил задължителен признак, който следва да бъде налице за да е съставомерно престъплението, а именно „с намерение да го ползва“.

В настоящия случай подс. М. е действал с пряк умисъл, тъй като съзнателно се е насочил към отнемане на превозното средство от владението на св. М., намирайки ключовете за същото, като е знаел, че се ползва от св. М. и не е налице изрично волеизявление /съгласие/ от същия за ползването на посоченото МПС, подкарал автомобила, знаейки, че не притежава свидетелство за управление на МПС и е употребил алкохол. Вярно, че умисълът на подс. М. е внезапен, тъй като е възникнал в момент в който не е открил пари на посоченото място и тогава е пристъпил към осъществяването на деянието, а не е в резултат на предварителен план за осъществяването му, но това не е от значение за квалификацията на посоченото престъпление. Не е от значение и извода на районния съд, че подс. М. не е имал сформирани план относно по-нататъшните си действия. Това не е и нужно в настоящия случай, тъй като не може да има последващ умисъл, а и за субективната страна на

извършеното се съди по действията на дееца, обективирани в действителността.

Относно наложеното наказание доколкото настоящата инстанция е обвързана във въззивната си проверка от доводите в протеста във връзка с несправедливостта на наложеното наказание, следва да се отдели съответното внимание на този въпрос.

Справедливостта на наказанието е категория отразяваща характера и тежестта на извършеното деяние, както и степента, в която е засегнало защитените обществените отношения, така също и степента на опасност на дееца. То е резултат от дейност на съда по преценяване и отчитане на всички обстоятелства със значение за наказването, както обективни, така и субективни.

За да е справедливо, наказанието, при отчитане на обективните обстоятелства, следва да е пропорционално на извършеното, а от гледна точка на субективните, следва да е съобразено с всички данни за личността на дееца. Така премерено, то не следва да е нито прекалено сурово, нито пък прекалено снизходително. Следва да е върната мяра, достатъчна за постигане на такова въздействие върху дееца и обществото, което да гарантира, че деецът ще се поправи, а обществото, при примера на наказването, ще се въздържа от подобни прояви.

Съгласно константната съдебна практика, за да е налице явна несправедливост на наказанието е необходимо то да е наложено в такъв размер, който очевидно не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца, на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите, предвидени в чл. 36 от НК. /Р. № 375 от 30.06.2010 г. по н. д. № 346/2010 г., Н. К., III н. о. на ВКС, Р. № 61 от 07.02.2011 г. по н. д. № 804/2010 г., Н. К., III н. о. на ВКС/

Наложено наказание, с оглед на всички релевантни обстоятелства за деянието и дееца, не е несправедливо. Не е налице прекомерност, нито в обективен, нито в субективен план, която да налага неговото коригиране.

Предвиденото по закон наказание за процесното престъпление е лишаване от свобода от една до десет години.

При тази законова диференциация на отговорността, наложеното наказание от две години лишаване от свобода, редуцирано до една година и четири месеца по реда на чл. 58а НК, е правилно отмерено. То е такова независимо от частичните грешки по съобразяването на релевантните обстоятелства, допуснати от районния съд.

Следва да се започне с това, че районният съд не е взел предвид като отегчаващо отговорността обстоятелство, че с деянието са нанесени щети и на други МПС /три на брой/, които щети макар и несъставомерни, повишават обществената опасност на деянието, а единствено е посочил, че не споделя становището на обвинението в тази насока. По своето значение обаче в

случая това е несъществен порок, който не може да доведе до отмяна на целия съдебен акт, предвид това, че може да бъде коригиран от настоящата инстанция.

Неправилно не е отчетена от районния съд и младата възраст на дееца към момента на извършването на деянието – 22 години.

Независимо, че възрастта на подсъдимия към момента на деянието е надвишавала с четири години пълнолетната, тя все още може да се възприеме като „млада“. За нея са характерни недокрай развитите способности и социални умения за преценка значението на различни обстоятелства. Характерни са още повишената импулсивност, емоционалност, прибързаност и недообмисленост на реакциите. На лицата на тази възраст им липсва достатъчен житейски опит като важен фактор за предпазване от грешни избори. Това и прави отделните им постъпки разбираеми и по-малко укорими.

Съдебната практика не е възприела стриктни възрастови рамки за лицата определени като „млади възрастни“, такива, които макар преминали възрастта на пълнолетието, все още не са напълно улегнали и изградени възрастни индивиди. Така Решение № 207 от 30.11.2018 г. по н. д. № 704/2018 г., Н. К., II н. о. на ВКС определя като ориентировъчна, но не винаги приложима, възрастовата рамка регламентирана в чл. 38 НК, според която наказание доживотен затвор без замяна не може да се наложи на лице, което към момента на извършване на престъплението не е навършило 20 години и която възраст явно наказателният закон възприема като млада, такава която оправдава законовата привилегия. Но същевременно ВКС указва, че при анализа на смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства, оценката на възрастта му има „друго, житейско измерение“. Това житейско измерение следва да се отчита като строго индивидуално, конкретно. Т.е. не винаги и не във всички случаи само възрастта надвишаваща с до две години пълнолетната следва да се определя като „млада“, каквото разбиране е имал окръжният съд. Като друго разбиране за млада възраст може да се посочи Решение № 297 от 03.02.2017 г. по н. д. № 1117/2016 г., Н. К., II Н. О. на ВКС, според което такава възраст е и тази от 22 години. Съгласно Решение № 195 от 13.07.2017 г. по н. д. № 560/2017 г., Н. К., II Н. О. на ВКС - такава е възрастта от 23 години. Съгласно Решение № 510 от 22.11.2012 г. по н. д. № 1615/2012 г., н. К., I н. о. на ВКС такава е възрастта до 26 години, като се посочва, че в този смисъл е и съдебната практика. Съгласно Постановление № 1 от 09.06.1980г. по н. д. № 1/1980 г., Пленум на ВС, за младежи се считат лица до 29 години. ВС специално е указал, че макар по отношение на младежите от 18 до 29 г. възраст да „не съществуват специални законни изисквания или облекчения, но на основание разпоредбата на чл. 54, 55 във връзка с чл. 36 НК съдилищата следва също да отделят значително внимание за разкриване личността им и да отчитат и тяхната възраст в комплекса от обстоятелства от значение за определяне на наказанията.“

Изложеното идва да потвърди необходимостта от строго индивидуален подход при преценката на обстоятелството „възраст“ в отношението му към

деянието и дали действително го е улеснило, ако да - в каква степен.

Следователно, осъденият като е бил на 22 години, и като подчинен в извършеното повече на темперамента и емоциите си, още повече поради движещия мотив е бил все още в млада възраст. Възрастта е имала роля като субективен фактор обуславящ извършеното. Това проличава и в демонстрираната от осъдения незряла преценка за начина, по който може да разрешава проблемите си – след като изпил голямо количество алкохол, решил да отиде до автомивката, където преди работил с цел да вземе 20 -30 лева, които според него св. М. му дължал. Осъденият и по чисто законови критерии на специалния Закон за младежта се възприема на такъв етап от социалното си и личностово развитие и функциониране, който го отличава от възрастните. В този план възрастта му и може да се разглежда като смекчаващо отговорността обстоятелство. Но все пак на това обстоятелство следва да се придава относително малко значение за смекчаване на отговорността, доколкото макар млада, възрастта е достатъчно отдалечена от пълнолетието, поради което не бива да се надценява.

Законосъобразно е отчетено като отегчаващо обстоятелство и осъществяването на деянието в 3-годишния изпитателен срок на предходното и единствено осъждане на М. по НОХД № 120/2022г. по описа на ОС – Пловдив.

Законосъобразно са отчетени като смекчаващи отговорността обстоятелства – пълното и чистосърдечно признаване на вината от страна на подс. М., разкаянието, изразено пред районния съд, частичното му съдействие при установяване обстоятелствата по осъщественото от него деяние. Не е без значение и факта, че малко след извършване на деянието, подс. М. се обадил по телефона на св. М. и му се извинил, като му казал, че е направил голяма беля.

Наведеното в протеста, че не е отчетено като отегчаващо обстоятелство повечето от няколко квалифициращи признака е неоснователно.

Нормата на чл. 56 от НК изрично сочи, че не са смекчаващи и отегчаващи обстоятелства тези, които са взети предвид от закона при определяне на съответното престъпление. Целта на посочената норма е да предотврати вземането под внимание на определени фактори два пъти: и като квалифициращи признаци (т.е. част от състава на квалифицирано престъпление), и като индивидуални отегчаващи обстоятелства за целите на чл. 54, ал. 1 от НК. В този смисъл това обстоятелство правилно не е взето предвид при определяне на наказанието.

Това не се отнася обаче за количеството алкохол, което значително надвишава съставомерното от 0,5 ‰, а именно: 1,60 ‰. Принципно алкохолната концентрация би могла да предопредели извод за по-висока степен на обществена опасност на деянието и дееца, но само когато надхвърля значително минималното количество, необходимо за квалификацията деянието да е извършено в пияно състояние. / Решение № 433 от 5.11.2009 г. на ВКС по н. д. № 433/2009 г., I н. о/

Изложеното, макар да илюстрира немного прецизния подход на районния съд когато е преценявал релевантните за отговорността обстоятелства, не води до промяна на крайния резултат на наложеното наказание като справедливо. Наказанието от две години лишаване от свобода е към минимума предвиден в закона, при превес на смекчаващите

отговорността обстоятелства, която индивидуализация напълно отговаря на конкретната опасност на деянието и на личността на извършителя. Намаляването на размера на наказанието по реда на чл. 58а НК води до следващо по-голямо смекчаване поради приноса на подсъдимия по чл. 371, т. 2 НПК.

Настоящата инстанция, счита, че определеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода в размер две години и девет месеца, намалено на една година и четири месеца лишаване от свобода, след прилагане разпоредбата на чл. 58а ал. 1 от НК е справедливо и от естество да постигне целите, както на генералната, така и на специалната превенция, без същевременно да се засягат правата на подсъдимия. Определеното наказание, съответства както на обществената опасност на деянието, така и на дееца, с оглед на което не може да бъде удовлетворено искането за увеличаване на наказанието, тъй като в случая би се стигнало до ненужно репресиране на осъдения. Същият до момента не е изтърпявал ефективно лишаване от свобода, макар и осъждан и настоящата инстанция, счита, че наложеното наказание е от естество да постигне целите, визирани в нормата на чл. 36 от НК.

С оглед на изложеното, проверяващия съд намира, че наложеното наказание е законосъобразно определено по вид и размер и не следва да се изменя.

Правилно първоинстанционния съд е определил първоначален „общ“ режим, при който подсъдимият М. следва да изтърпи наложеното му за процесното престъпление, наказание една година и четири месеца лишаване от свобода в пълно съответствие с разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС.

Законосъобразно първия съд е приспаднал на основание чл. 59, ал.1, т.1 от НК времето, през което подс. М. е бил задържан, считано от 24.02.2022г.

Законосъобразно разноските по делото са възложени в тежест на подсъдимия на основание чл. 189, ал.3 от НПК.

При извършената служебна проверка, Окръжният съд не констатира да е нарушен материалния закон с признаването на подсъдимия за виновен в извършено престъпление по чл. 346, ал.2, т.1, предл. 1-во и 2-ро, т.2, предл. 1-во и т.3, вр. ал.1, вр. чл. 195, ал. 1, т.4, предл. 2-ро от НК, да са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са достатъчно основание за отмяна на атакуваната присъда, както и основания за увеличаване на размера на наказанието.

Искането на прокурора за изменение на първоинстанционната

присъда, не може да бъде удовлетворено.

С оглед на гореизложеното, настоящата въззивна инстанция намира, че следва да се потвърди изцяло обжалваната присъда, като правилна и законосъобразна.

С оглед на изложеното и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 НПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Присъда № 233/30.11.2022 год., постановена по НОХД № 5993/2022 год. по описа на РС - Пловдив, VIII - ми наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____